

..... Η αλήθεια είναι ότι την αγαπούσα και την αγαπώ ακόμη πάρα πολύ τη γιαγιά μου, γιατί, όπως ξανάπα, ήταν ο μοναδικός κα-
τάδικος μου άνθρωπος που κοντά του ένιωθα ασφάλεια. Σ'
αυτήν έμαθα να ελπίζω πάντα, να αποζητώ το χάδι της, το
μάλωμά της, την προστασία της και τώρα που την έχασα
νιώ-
θω ότι σα να ξεγυμνώθηκα μέσα στην παγωνιά, σα νάσβησε
το φως, ο
φάρος
που με οδηγούσε μέσα στη νύχτα της ζωής,
αλλά παράλληλα ένιωθα η δεύτερη αυτή μου ορφάνια να με ο
πλίζει με θάρρος και αυτοπεποίθηση και δύναμη να αγωνι-
σθώ, να παλέψω σκληρά για να διαψεύσω όλους αυτούς γύρω
μου, που μ' έβλεπαν σαν ένα τίποτα έτοιμο να χαθώ.

Έτσι ένιωθα τη γιαγιά μου κι απ' τον τάφο της να μου δίνει θάρρος, να μ' αποδιώχνει το
φόβο για τη ζωή, για το αύριο.

Απομεινάρια Παραδείσου

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator

Σάββατο, 27 Σεπτέμβριος 2008 21:17 - Τελευταία Ενημέρωση Σάββατο, 27 Σεπτέμβριος 2008 21:24
